

La tribuna

L'«integrisme» de Max Weber

L'exemple sobre la plaça de Sant Julià que va esgrimir Bartumeu reprèn els arguments demagògics

FERRAN
Goya

A quins veïns afecta? Aquesta era la pregunta típica dels polítics de l'establishment en l'Andorra pre-constitucional una pregunta que vint anys de democràcia constitucional no ha estat capaç d'eradicar.

Seguint l'insistent consell d'un veí, després de sopar vaig seguir la retransmissió televisiva del Consell General del 3 d'abril; feia molt de temps que no presenciava els debats del representants del poble andorrà.

Es discutia la proposició de llei de modificació de la Llei 9/2003, de patrimoni cultural d'Andorra que ha de «garantir» un nivell acceptable de desprotecció del nostre patrimoni cultural; acceptable pels terratinents que constitueixen una de les elits de major poder polític del nostre país.

El primer que vaig sentir va ser el M.I Sr. **Jaume Bartumeu**, que defensava la presa en consideració de la proposició dels comuns. L'argument principal del conseller del grup mixt estava exempt de la mínima consistència jurídica i tècnica: la llei s'ha de canviar perquè uns «funcionaris integristes» l'apliquen malament.

No em va sorprendre, fa temps que observo com **Bartumeu** va a remolc del «pensament únic» conservador, el qual responsabilitza els funcionaris públics de gairebé tots els mals i també de les accions –i de les omissions– dels càrrecs polítics.

Gilles Sanson, en el seu informe de 1995 que li va encarregar el govern d'**Óscar Ribas**, analitzava el cas andorrà: «la classe política encara no ha sabut desenvolupar amb la seva administració una justa distància i relacions sanes, característiques d'un Estat modern (...) Els ministres són a la vegada absents i omnipresents, els funcionaris es senten abandonats i alhora molt vulnerables a les influències partidàries i als nepotismes».

És veritat, el ministre de Cultura va estar absent el dia 3. Per inseguretat, convicció o oportunisme, no va saber, o no va voler, respondre els impropis que un conseller –amb una intervenció més pròpia d'un *hooligan*– va dedicar a un servei de l'administració general, pel crim de lesa majestat de resistir les pressions d'uns poders fàctics que no han volgut mai acceptar que existeixen límits al dret de propietat.

L'exemple sobre la plaça de Sant Julià que va esgrimir **Bartumeu** reprèn els arguments demagògics de l'equip comunal d'Unió laurediana el qual, amb la legislació urbanística vigent, té les competències suficients per

afrontar els suposats perills de ruïna, com també per exigir als propietaris l'execució de treballs de conservació.

Max Weber, pare de la burocràcia moderna, va establir fa més de cent anys els principis d'una administració pública democràtica, principis que són presents al Codi de l'Administració que varen promulgar els Delegats Permanents el 1989 i que, a hores d'ara, el Consell General no ha estat capaç d'adaptar, ni millorar.

Per a **Weber** el funcionari no és «el servidor personal d'un governant»; la complexitat i l'especialització de

La proposició de llei dels comuns van més enllà del tema de les competències sobre la cultura

les relacions socials i administratives, fan necessària uns experts neutrals, «rígidament objectius» que actuïn *sine ira et studio*, aplicant lleis i reglaments racionals, abstractes i generals. El sociòleg alemany, contraposava aquesta indiferència neutral de l'expert, al «cesarisme» del mestre d'estructures socials més primitives, obert a l'influx de la simpatia personal, del tracte de favor, dels privilegis,

de la gràcia, de la gratitud i del tractament dels assumptes «cas per cas» (¿a quins veïns afecta?)

LES IMPLICACIONS i conseqüències de la proposició de llei dels comuns van més enllà del tema de les competències sobre la cultura (aquí també es va equivocar el mestre constitucional **Bartumeu**): el model de gestió del patrimoni cultural que proposen els comuns és una clara involució a les pràctiques d'administració preburocràtiques basades en el fet que les tasques i deures administratius estan supeditades al manteniment dels privilegis d'unes jerarquies socials «intocables» (¿a quins veïns afecta?)

És una situació similar a altres ja viscudes, quan es tracta de lleis que han de regular la funció social de la propietat privada. Només cal recordar les tres ocasions en que els ministres de Medi Ambient han vist frustrada la seva proposta de portar al Consell General un projecte de llei d'impacte ambiental; els *aprenents* **Antoni Puigdemívol**, **Xavier Jordana** i **Vicenç Alay** van ser derrotats pels *cesars* experts en el tracte de favor i en la defensa dels privilegis dels grans i petits terratinents (¿a quins veïns afecta?)

I és que, quan es tracta de conservar les velles regalies patrimonials, hi ha una absoluta sintonia espiritual i política entre la dreta neoliberal i la dreta estalinista. ≡